

Bílá vrána

Josef Zíma

Když jsem šel tůhle k ránu,
potkal jsem bílou vránu,
odkudpak šla, to ví Bůh,
možná taky z flámu.
Tak jdem ve dvou mourovatou tmou
s tou bílou vránou na Letnou.

Povídám důležitě: mé milé ptačí dítě,
jak to, že noc, děsná noc vůbec neděsí tě.
Proč bílý den neláká tě ven,
proč potmě šlapeš
černou zem.

Až když se skryl stín za světlo dení,
já pochopil, že to pro ní není.

Dal jsem té vráně zlatku na růž, či na památku,
může jí případně dát jiné vráně k svátku.
Teď hlavou úvahy táhnou,
jak na tom vrány špatně jsou.

Až když se skryl stín za světlo dení,
já pochiopil, že to pro ní není.

Dal jsem té vráně zlatku na růž, či na památku,
může jí případně dát jiné vráně k svátku.
Teď hlavou úvahy táhnou,
jak na tom vrány špatně jsou.
Jak na tom vrány špatně jsou,
jak na tom vrány špatně jsou.